

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: K. H.**, zast. JUDr. Barborou Kovalčíkovou, advokátkou, Senovážné nám. 23, Praha 1 proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o **žalobě proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 8.2.2008, č. „X“**,

t a k t o :

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalobci se vrací soudní poplatek zaplacený s podáním žaloby ve výši 2.000,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhá soudního přezkumu rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 8.2.2008, č. „X“, kterým byl žalobci podle ust.

§ 29 písm. a) zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zák. o důchodovém pojištění“) a podle článku 46 odst.2 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 přiznán žalobci od 11.4.2007 starobní důchod. V žalobě uvedl žalobce následující žalobní body.

Žalobce namítl, že žalovaná nesprávně aplikovala ust. článku 46 odst.2 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 při stanovení doby důchodového pojištění u jeho starobního důchodu, když pro výši důchodu byla žalobci započtena doba pojištění v českém důchodovém pojištění 5 062 dní a ve slovenském důchodovém pojištění 11 961 dní. Z ust. čl. 2 a čl. 7 zmíněného nařízení vyplývá, že na posouzení nároku občanů České republiky plynoucí ze sociálního zabezpečení, jejichž zaměstnavatel měl před 31.12.1992 sídlo na území Slovenské republiky, jako součásti České a Slovenské Federativní republiky, relevantní evropské právo nedopadá. Žalobce namítl, že v jeho případě byla nesprávně vykázána slovenská doba pojištění od 1.9.1960 do 30.12.1992, a to ze dvou důvodů. Od 20.7.1964 byl žalobce zaměstnancem Československých státních drah (dále jen „ČSD“), přičemž pracovní poměr byl sjednán mezi žalobcem a ČSD – Správou severozápadní dráhy v Praze, jenž byla organizační složkou ČSD, přičemž žalobce vykonával práci v Lokomotivním depu Nymburk. Od 4.11.1969 byl převeden pod ČSD – Východná dráha, Rušňové depo Bratislava, která byla organizační složkou téhož zaměstnavatele, tj. ČSD, kde pracoval až do 31.5.1993, kdy rozvázal pracovní poměr dohodou. Následně pak dne 1.6.1993 uzavřel pracovní smlouvu s Českými drahami. Podle čl. 11 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení publikované pod č. „22/1993 Sb.“ (žalobce se zřejmě dopustil chyby, když měl na mysli č. 228/1993 Sb. – pozn. krajského soudu) se způsob hodnocení doby zabezpečení řídí právním předpisem toho státu, v jehož důchodovém zabezpečení byly získány. Podle čl. 20 zmíněné smlouvy se doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení ČSFR považují za doby zabezpečení toho státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem. Podle čl. 15 správního ujednání o provádění smlouvy, publikované pod č. 117/2002 Sb.m.s. se sídlem zaměstnavatele rozumí adresa, která je jako sídlo zapsaná v obchodním rejstříku. ČSD měly podle výpisu z obchodního rejstříku Městského soudu v Praze, odd. ALX, vložka 302, k 31.12.“1993“ (žalobce se opět dopustil zřejmě chyby, když měl na mysli zřejmě rok 1992) sídlo v Praze 1, Nábřeží Ludvíka Svobody 1222. Zaměstnavatel žalobce tak měl v rozhodné době sídlo na území České republiky, a tudíž doby zabezpečení žalobce získané před 31.12.1992 měly být považovány za české doby pojištění, když ČSD, Východná dráha Rušňové depo Bratislava, byla pouze organizační složkou ČSD. Z uvedeného důvodu byl postup žalované nesprávný, když dobu od 1.9.1960 do 31.12.1992 žalovaná hodnotila jako slovenskou dobu pojištění. Dalším žalobním bodem byla námitka žalobce, že rozhodnutí žalované bylo diskriminační, když v důsledku v postupu žalované pobírá nižší důchod, než jeho spoluobčané, jejichž důchod je posuzován podle českých předpisů. Žalobce namítl, že žalovaný považuje dobu zaměstnání žalobce na Slovensku za „zaměstnání v cizině“ a v důsledku toho dochází ke krácení důchodových nároků žalobce pro jiným občanům České republiky. V této souvislosti namítl, že se jedná o protiústavní postup, kdy zák. č. 4/1993 byla provedena recepce právního řádu ČSFR do práva českého tak, že zákony a ostatní právní předpisy ČSFR platné v den zániku ČSFR na území ČR zůstávají nadále v platnosti. Na dobu zaměstnání pro zaměstnavatele se sídlem ve slovenské části Československého státu proto nelze nahlížet jako na „zaměstnání v cizině“.

Uvedený postup žalované je v rozporu s čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jenž zakazuje diskriminaci, přičemž v případě tohoto posledního žalobního bodu odkázal žalobce na judikaturu Ústavního soudu ČR, jenž se touto problematikou zabýval, zejména na „nález II.ÚS 405/02 a nález Pl.ÚS 4/04“ (zde do třetice žalobce chyboval, když nález Pl.ÚS 4/04 řeší zcela jinou problematiku, a to řízení o kompetenci orgánů státu a územní samosprávy, žalobce měl zřejmě na mysli nález Pl.ÚS 4/06 – pozn. krajského soudu). Žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že pro určení, zda se doba získaná před dnem rozdělení ČSFR, tj. do 31.12.1992, považuje za dobu důchodového zabezpečení, resp. pojištění, jednoho nebo druhého nástupnického státu ČSFR, je podle čl. 20 odst. 1 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení, č. 228/1993 Sb. (dále jen „Smlouva“), rozhodující sídlo zaměstnavatele pojištěnce ke dni zániku společného státu, popř. naposledy před tímto dnem. Na základě zmocnění v čl. 21 Smlouvy upravily příslušné úřady smluvních stran ve smluvním ujednání č. 117/2002 Sb.m.s. nezbytná opatření k jejím prováděním, když v čl. 15 odst. 1 tohoto ujednání je vymezen pojem sídlo zaměstnavatele, jím se rozumí adresa zapsaná jako sídlo v obchodním rejstříku; je-li zaměstnavatelem odštěpný závod nebo jiná organizační složka zapsaná v obchodním rejstříku, je sídlem zaměstnavatele adresa tohoto odštěpného závodu nebo organizační složky. Podle evidenčního listu důchodového zabezpečení je zřejmé, že evidenční list byl vystaven a potvrzen 25.5.1995 Železnicemi Slovenské republiky, přičemž Lokomotivní depo Bratislava původně patřilo pod Východní dráhu, která spravovala železnice na slovenském území od roku 1963. Po reorganizaci Československých státních drah na základě zákona č. 68/1989 Sb., o organizaci Československé státní dráhy, se stalo Lokomotivní depo Bratislava součástí organizační složky Československých státních drah Bratislava, oblast se sídlem Klemensova 8, Bratislava. Tato jednotka byla oblastní organizační složkou zřízenou podle § 6 odst. 1 písm. b) bodu 1 zák. č. 68/1989 Sb. vedeného Městským soudem v Praze, odd. ALX, vložka 302, když byly ČSD, Bratislavská oblast zapsány v tomto rejstříku 3.5.1990 se sídlem Bratislava, Klemensova 8, přičemž byly vymazány 25.3.1993. Bratislavská oblast byla rovněž zapsána se stejným sídlem v Obchodním rejstříku u Okresního soudu Bratislava. Z obou výpisů, jenž jsou součástí správního spisu, vyplývá, že uvedená organizační složka ČSD ke dni dělení federativního státu byla zapsána v obchodním rejstříku, a proto je třeba považovat její adresu tam zapsanou za sídlo tohoto zaměstnavatele podle čl. 15 odst. 1 správního ujednání č. 117/2002 Sb.m.s. Proto měl žalobce ke dni rozdělení ČSFR zaměstnavatele se sídlem na území Slovenské republiky, a z tohoto důvodu podle čl. 20 odst. 1 smlouvy se doby důchodového zabezpečení (pojištění), jenž získal před zánikem ČSFR, považují za doby zabezpečení (pojištění) Slovenské republiky. Proto žalovaná nechybovala, když považovala dobu důchodového pojištění žalobce do 31.12.1992 za slovenskou dobu pojištění. K námitce žalobce týkající se jeho tvrzení o sídle jeho zaměstnavatele k výše uvedenému datu na adrese Nábřeží Ludvíka Svobody 1222, Praha 1, žalovaná odkázala na ust. § 6 odst. 2 zák. č. 625/1992 Sb., o zániku státní organizace ČSD, když podle této právní úpravy přešla práva a povinnosti z pracovně-právních vztahů na území Slovenské republiky uplynutím dne 31.12.1992 na Slovenskou republiku. Tato práva a povinnosti následně převzala podle § 8 odst. 2 citovaného zákona organizace určená zákonem Slovenské národní rady, tj. Železnice Slovenské republiky.

V případě žalobce je tedy nepochybné, že práva a povinnosti z jeho pracovně-právního vztahu převzaly Železnice Slovenské republiky, neboť tento zaměstnavatel potvrdil 25.5.1995 evidenční list důchodového zabezpečení a rozvázal s žalobcem pracovní poměr dohodou k 31.5.1993, aby tak mohl následně uzavřít nový pracovní poměr s Českými státními drahami. Jestliže tedy Železnice Slovenské republiky převzaly práva a povinnosti z pracovně-právního vztahu žalobce, jednalo se o pracovně-právní vztah na území Slovenské republiky, přičemž a contrario nemohlo jít o pracovně-právní vztah na území České republiky, neboť v takovém případě by podle výše uvedené právní úpravy převzaly práva a povinnosti z tohoto vztahu České dráhy se sídlem zmíněným žalobcem (tj. se sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222, Praha 1). Žalovaná rovněž namítla, že by bylo v rozporu s účelem čl. 20 odst. 1 smlouvy, kdyby se za sídlo zaměstnavatele všech zaměstnanců bývalých ČSD považovala Praha 1, Nábřeží Ludvíka Svobody 1222, bez ohledu na sídla jeho jednotlivých organizačních složek.

Právě smyslem a účelem čl. 20 Smlouvy bylo vytvořit kritérium pro hodnocení dob důchodového zabezpečení získaných za existence federace tak, aby se rozdělily náklady na výplatu důchodů mezi nástupnické státy. Smluvní strany tedy přijaly řešení, že tímto kritériem bude sídlo zaměstnavatele ke dni zániku ČSFR, přičemž si byly vědomy, že tu existuje řada podniků s celostátním působením, jenž logicky mají sídlo pouze v jedné z republik, a tak tedy ve snaze docílit co nejspravedlivějšího rozložení nákladů na vyplácené důchody, se strany dohodly, že za sídlo zaměstnavatele bude považováno podle čl. 20 odst. 1 Smlouvy také sídlo organizační složky podniku zapsané v obchodním rejstříku, jak je uvedeno přímo v čl. 15 odst. 1 správního ujednání č. 117/2002 Sb.m.s. Žalobce nepopřel, že vykonával práci v Lokomotivním depu Rušňová, Bratislava, proto nelze přehlížet, že toto pracoviště organizačně podléhalo Československým státním drahám, Bratislavské oblasti, jenž byla jeho nejbližší nadřízenou organizační složkou zapsanou v obchodním rejstříku. Slovenský nositel důchodového pojištění, Sociální pojišťovna, posoudila dobu důchodového zabezpečení žalobce do 31.12.1992 jako slovenskou dobu pojištění a za tuto dobu mu přiznala rozhodnutím z 25.9.2007 důchod podle právních předpisů Slovenské republiky.

Na vyjádření žalované reagoval žalobce replikou, ve které opětovně opakoval svá tvrzení týkající se jeho názoru o tom, že jeho zaměstnavatelem byly Československé státní dráhy se sídlem v Praze 1, Nábřeží Ludvíka Svobody 1222. Dále uvedl, že i kdyby Rušňové depo, Bratislava bylo součástí organizační složky ČSD, Bratislavská oblast, nemá podle § 7 obchodního zákoníku právní subjektivitu a nemohla by tato organizační složka svým jménem vstupovat do právních vztahů a z jejich práv a povinností je oprávněna nebo zavázána osoba, jejíž je organizační složkou, tedy ČSD. Organizační jednotka ČSD – Rušňové depo, Bratislava nebyla zaměstnavatelem žalobce, a tedy zaměstnavatelem žalobce byly ke dni 31.12.1992 Československé státní dráhy, se sídlem na území České republiky (viz výše), tedy ve smyslu čl. 20 odst. 1 smlouvy získal žalobce do 31.12.1992 dobu důchodového zabezpečení (pojištění) na území České republiky, nikoliv Slovenské republiky. Žalobce opětovně opakoval dále v replice své tvrzení o tom, že zmíněný postup žalované je vůči němu diskriminační, přičemž opětovně odkázal na zmíněnou judikaturu ÚS ČR (opět chybně uvedl nálezný Pl.ÚS 4/04), a rovněž odkázal nově na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.4.2008, sp.zn. 4Ads 65/2005. V této souvislosti tvrdil, že v této judikatuře byl zaujat stejný právní názor s odkazem na závazný právní názor ÚS ČR. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaná nerespektovala uvedený ústavně-konformní výklad zmíněného právního předpisu.

Na uvedenou repliku ještě reagovala žalovaná dopisem ze dne 10.12.2008, ve kterém v podstatě zopakovala svoji argumentaci uvedenou ve vyjádření k žalobě, přičemž navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal rozhodnutí podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce před zánikem ČSFR, tj. před 31.12.1992, vykonával práci jako zaměstnanec v Lokomotivním depu Bratislava (tj. Rušňové depo, Bratislava). Mezi účastníky je pouze sporná otázka, zda doba zaměstnání žalobce před 1.1.1993, tj. do 31.12.1992, měla být posouzena jako doba zaměstnání na Slovensku, jak tak učinila žalovaná, či naopak jako doba zaměstnání v České republice, jak tvrdí žalobce.

Hlavním důvodem tohoto sporu je otázka, zda ve smyslu výše zmíněné právní úpravy (zejména čl. 20 odst. 1 Smlouvy a čl. 15 odst. 1 správního ujednání č. 117/2002 Sb.m.s.) vykonával žalobce ke dni 31.12.1992 práci u zaměstnavatele, jenž měl k tomuto datu sídlo v České republice, jak tvrdí žalobce, anebo ve Slovenské republice, jak tvrdí žalovaná. Další spornou otázkou je to, zda by i v případě, pokud by měla ve výše uvedeném sporném tvrzení pravdu žalovaná, tak zda z hlediska ústavně-konformního by byl postup žalované v souladu s výše zmíněnou judikaturou a v souladu s Ústavou a Listinou základních práv a svobod České republiky.

V dané věci je nutné předně konstatovat právně relevantní právní úpravu.

Podle přílohy III. Nařízení rady EHS č. 1408/71 je nutné považovat za „ustanovení úmluv u sociálním zabezpečení, která zůstávají použitelná odchylně od článků VI. Nařízení – ustanovení úmluv, která se nevztahují na všechny osoby, na které se vztahuje nařízení“, mj. i čl. 20 Smlouvy o sociálním zabezpečení ze dne 29.10.1992 (tj. již zmíněné a citované Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení zveřejněné pod č. 228/1993 Sb.). Na základě čl. 7 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71, konkrétně vyjádřeném v příloze č. III. citovaného nařízení, je článek 20 Smlouvy bezprostředně aplikovatelnou normou, tedy není správný názor žalobce o tom, že žalovaná nesprávně aplikovala uvedené Nařízení a potažmo čl. 20 smlouvy. Žalobce tedy nemá pravdu v tom, že z čl. 7 zmíněného Nařízení vyplývá, že „na posouzení nároků občanů České republiky plynoucí ze sociálního zabezpečení, jejichž zaměstnavatel měl před 31.12.1992 sídlo na území Slovenské republiky, relevantní evropské právo nedopadá.“ Jestliže výše zmíněný čl. 20 Smlouvy je přímo uveden v příloze uvedeného Nařízení, tak mohl a musel být žalovanou aplikován. Další otázkou je, jakým způsobem, tedy zda žalovaná aplikovala citované ustanovení zákonným způsobem.

Podle čl. 20 odst. 1 Smlouvy doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky se považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky nebo naposledy před tímto dnem.

Podle čl. 15 odst. 1 správního ujednání o provádění výše zmíněné smlouvy, publikované dle sdělení Ministerstva zahraničních věcí pod č. 117/2002 Sb.m.s. se sídlem zaměstnavatele rozumí adresa, která je jako sídlo zapsaná v obchodním rejstříku. Je-li zaměstnavatelem fyzická osoba, je sídlem adresa, která je v obchodním rejstříku uvedena jako místo podnikání; je-li zaměstnavatelem odštěpný závod nebo jiná organizační složka zapsaná v obchodním rejstříku, rozumí se sídlem zaměstnavatele adresa tohoto odštěpného závodu nebo organizační složky.

Krajský soud nemá žádných pochyb o tom, že zaměstnavatelem žalobce k 31.12.1992 byla organizační složka ČSD, tj. Československé státní dráhy, Bratislavská oblast, se sídlem Klemensova 8, Bratislava. Tato skutečnost vyplývá z úplného výpisu z obchodního rejstříku, vedeného Městským soudem v Praze odd. ALX, vložka 302, přičemž tato organizační složka ČSD byla zapsána v obchodním rejstříku v souladu s ust. § 6 zák. č. 68/1989 Sb., o organizaci Československé státní dráhy. Tato skutečnost rovněž vyplývá nepochybně z výše zmíněného výpisu z obchodního rejstříku u Okresního soudu Bratislava 1. K námitce žalobce o nedostatku právní subjektivity této organizační složky soud uvádí následující.

Podle ust. § 7 odst. 1 zák. č. 513/1991 Sb., ve znění účinném a platném k 31.12.1992, vystupuje odštěpný závod pod jménem podniku.

Toto ustanovení se podle § 7 odst. 2 citovaného zákona (tj. obchodní zákoník) použije i na organizační složku, která se zapisuje do obchodního rejstříku. Proto, jestliže tedy všechny organizační složky zapisované do obchodního rejstříku jednají jménem podniku a nemají právní subjektivitu, stěží je možné přijmout výklad žalobce, že kvůli této skutečnosti nelze jejich sídlo považovat za sídlo zaměstnavatele podle čl. 20 odst. 1 Smlouvy a čl. 15 odst. 1 výše zmíněného správního ujednání (uveřejněné pod č. 117/2002 Sb.m.s.). V takovém případě by totiž ad absurdum ust. čl. 15 odst. 1 zmíněného správního ujednání, že se sídlem zaměstnavatele rozumí rovněž sídlo organizační složky zapsané v obchodním rejstříku, nemělo vůbec smysl. V tehdejší Československu by totiž neexistovala žádná organizační složka zapsaná do obchodního rejstříku, na kterou by se čl. 15 odst. 1 správního ujednání vztahoval. Proto nemůže být z hlediska citované smlouvy a správního ujednání rozhodné, zda tyto složky měly právní subjektivitu či nikoliv. Ostatně ani zmíněná právní úprava jako zákonný předpoklad neuvádí právní subjektivitu organizační složky. Krajský soud považuje v této souvislosti za výstižnou a relevantní i argumentaci žalované, týkající se otázky pracovně-právních vztahů žalobce. V případě žalobce je nepochybné, že práva a povinnosti z jeho pracovně-právního vztahu převzaly Železnice Slovenské republiky, neboť tento zaměstnavatel potvrdil dne 25.5.1995 evidenční list důchodového zabezpečení a s tímto zaměstnavatelem musel žalobce rozvázat pracovní poměr k 31.5.1993, aby tak mohl následně uzavřít nový pracovní poměr s Českými drahami. Jestliže Železnice Slovenské republiky převzaly práva a povinnosti z pracovně-právního vztahu žalobce, jednalo se k 31.12.1992 podle § 6 odst. 2 a § 8 odst. 2 zák. 625/1992 Sb., o pracovně-právní vztah na území Slovenské republiky, tedy argumentum a contrario nemohlo jít o pracovně-právní vztah na území České republiky, protože v takovém případě by práva a povinnosti z tohoto vztahu převzaly vzhledem k § 6 odst. 1 a § 8 odst. 1 zák. č. 625/1992 Sb., České dráhy, se sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222, Praha 1, což se nestalo, čili žalobce by v takovém případě nemusel s tímto zaměstnavatelem (České dráhy, se sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222, Praha 1), uzavírat nový pracovní poměr od 1.6.1993.

Krajský soud tedy nemá pochyb o tom, že žalobce vykonával zaměstnání na pracovišti Rušňové depo, Bratislava k rozhodnému datu ve smyslu čl. 20 odst. 1 Smlouvy (což žalobce nepopřel), přičemž správně žalovaná považovala toto pracoviště za pracoviště organizační podléhající Československým státním drahám, Bratislavské oblasti, jenž byla nejbližší nadřízenou organizační složkou zapsanou v obchodním rejstříku ve smyslu čl. 15 odst. 1 správního ujednání 117/2002 Sb.m.s., tedy zaměstnavatelem žalobce se sídlem na území Slovenské republiky, tedy žalovaná správně započítala výše zmíněnou dobu před zánikem ČSFR jako dobu důchodového zabezpečení (pojištění) jako dobu zabezpečení Slovenské republiky.

Krajský soud rovněž neshledal postup žalované za nesprávný z hlediska ústavně-konformního. Výše zmíněná judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu řeší totiž zcela odlišné případy, a to z hlediska právního i skutkového žalobce se nesprávně domnívá, že žalovaná nahlížela na výše zmíněnou dobu zaměstnání žalobce před 31.12.1992 jako na „zaměstnání v cizině.“ Právě takový případ byl řešen ve zmíněné judikatuře. Žalobce však přehlédl, že v dané věci nebyl aplikován § 61 zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění a žalovaná v žalovaném rozhodnutí netvrdila, že by žalobce byl zaměstnán do 31.12.1992 v cizině, přičemž v dané věci se jedná o aplikaci bezprostředně aplikovatelných norem Evropského společenství, tj. čl. 20 odst. 1 smlouvy, a to zákonným způsobem, tj. v souladu s citovaným ust. a zejména pak s čl. 15 odst. 1 Správního ujednání č. 117/2002 Sb.m.s.

Zmíněná judikatura předmětný případ z hlediska skutkového, a tedy i právního, neřeší. Navíc zmíněné nálezy Ústavního soudu a citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu jsou založeny na zásadě, že aplikace mezinárodní smlouvy nesmí vést ke krácení důchodových nároků pojištěnců vzniklých nezávisle na této smlouvě podle vnitrostátních předpisů. Protože se týkají případů, kdy byl důchod přiznán před vstupem České a Slovenské republiky do Evropské unie, nezabývají se vztahem vnitrostátních předpisů a sekundárním komunitárním právem. V této souvislosti je opětovně nutné zdůraznit, že čl. 20 smlouvy je obsažen v příloze č. III. nařízení Rady (EHS) č. 1408/71, jak soud výše již uvedl, a je tedy proto součástí bezprostředně aplikovatelných norem práva ES. Protože žalobci byl přiznán důchod již po vstupu České a Slovenské republiky do Evropské unie, tj. po 1.5.2004, nelze v jeho případě aplikovat výše zmíněnou judikaturu. Z uvedených důvodů, tedy zejména proto, že v dané věci žalovaná správně aplikovala výše zmíněnou právní úpravu, jenž je součástí bezprostředně aplikovatelných norem práva ES (viz výše), nelze na tomto postupu žalované shledat nic, coby nebylo v souladu s Ústavou či Listinou základních práv a svobod. Naopak, podle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Bylo by tedy v rozporu se zásadou zákonnosti a v rozporu s principem ultra vires v čl. 2 Listiny základních práv a svobod, kdyby žalovaná postupovala jiným způsobem, tj. nedodržela by zákonný postup výše zmíněný. Navíc zmíněná právní úprava je zcela jednoznačná a navíc ve smyslu stanoviska pléna Ústavního soudu sp. Zn. Pl.ÚS 1/96 je nutné posoudit i postup žalované v dané věci, když podle tohoto stanoviska Ústavního soudu „v případě aplikace právního ustanovení nutno prvotně vycházet z jeho doslovného znění. Pouze za podmínky jeho nejasnosti a nesrozumitelnosti (umožňující např. více interpretací), jakož i rozporu doslovného znění daného ustanovení s jeho smyslem a účelem, o jejichž jednoznačnosti a výlučnosti není jakákoliv pochybnost, lze upřednostnit výklad e ratione legis před výkladem jazykovým.“

V dané věci nelze použít jinou interpretaci zákona vzhledem ke skutečnosti, že výklad, který je zákonu dáván, musí být výkladem možným s ohledem na text zákona (Z.Kühn, Aplikace práva ve složitých případech, nakladatelství Karolinum, Praha 2002, strana 184), čili jinými slovy v dané věci vzhledem ke zcela jasnému znění zákonné úpravy lze vycházet ze staré právní zásady „lex dura set lex“, či z jiné právní zásady „absoluta sententia expositore non indiget“ („jasná slova nepotřebují vykladače“).

Protože žaloba byla nedůvodná, soud žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 a 2, podle kterých žalobce nebyl ve věci úspěšný, neměl tedy právo na náhradu nákladů řízení a žalovaná rovněž neměla právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí toto právo zákon nepřiznává.

Ve výroku III. soud rozhodl o vrácení soudního poplatku, neboť toto řízení bylo ze zákona od placení soudního poplatku za žalobu osvobozeno (§ 11 odst. 1 písm. b zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

P o u č e n í :

Tento rozsudek nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení (§ 54 odst.5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozsudku je přípustná kasační stížnost, která se podává prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, a to ve lhůtě do dvou týdnů od doručení rozsudku, z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst.2 s.ř.s.).

V Pardubicích dne 29.1.2009

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
samosoudce

Za správnost:
Markéta Vacková